

tudi to častno, da občinstvo tako rado zahaja v njihovo cerkev; — nekaj izvanrednega in mikavnega ga že mora vabiti vleči v njo. Naj ostane i zanaprej tako!

(Dalje prihodnjič.)

Proroške sanje.

(Božična povest, ruski spisal P. N. Polevoj.)

(Konec.)

V.

Velikanski Kolizej bil je natlačen ljudij. Na deseti tisoče ljudij je že z zgodnjega jutra zaselo prostore neobsežnega cirka, prikritega s pasasto tkano streho od palečih solnčnih žarkov. Govor in hrup gromadne tolpe razburjene od cele vrste krvavih prizorov, hrepeneče po krvi in groznih in pretresujočih vtisih, slišal se je s krikom prodajalcev, švigajočih z blagom mej vrstami gledalcev, in rjoventjem divjih zverij, ki so pretresale omrežje svojih kletk.

Za nepristojnim plesom raznih glumačev in bojov gladijatorjev in drugimi igrami, pri katerih je na stotine sužnjikov bilo pobitih in potopljenih v veselje gledalcev, pripravljalo se je občinstvo k zadnjemu aktu brezkončne drame Kolizeja.

— Le še malo počakajte, slišalo se je izmej tolpe. Takoj spravijo ostanke razbitih trupel, posuše areno in pripeljejo sovražne kristijane, da jih pojedjo zveri...

— Mej temi kristijani so tudi Slovani z Dunava in iz daljne Sarmatije...

— Pravijo da so tudi Grki s Tavrida in iz bregov Kimerijskega Bospora...

— Ha, ha! Je li bilo vredno vlačiti jih tako daleč z daljnega vzhoda? Mari nimamo pri nas svojih kristijanov? Vse jih mrgoli po katakombah. S temi zlodeji je napolnjena vsa okolica rimska.

— Ali tukajšnjih so se že davno prinajele zverine Kolizeja, cesarju se je zdelo postreči jim s prekomorskimi divjaki...

— Le pogledjte, tam jih že peljejo! zavpila je vesela mnogo tisoč broječa druhal, obračujoča oči na to stran Kolizeja, kjer so služabniki pripeljali iz podzemeljskih ječ paroma kristjane in jih postavili pred kletke zverij.

Iz mnogoštevilne tolpe kristijanov sta posebno dva nase obračala svojo pozornost: visok starec s pravilnimi črtami obraza in veliko sivo brado, ki je pokrivala vse njegove prsi do pasa in velik postaven krepek mož srednjih let, slovanskega tipa, rudečih las, modrih očij in lep... Rosolan in grški trgovec, kateri ga je preobrnil v krščanstvo, pripravljena sta bila umreti v občni tolpi mučenikov, v kateri so bili mladenči in starci, dečki in deklice, da celo dojenci v naročji svojih mater.

— Izpustite zverij, zakričal je od zgorej, močen, ukazujoč glas.

Služabniki so hipoma skočili k kletkam, odrinili njih omrežja in skrili se zanja pred razjarjenostjo divjih

zverin, planečih v areno... Levi, tigri, leopardi, medvedi, hijene so z veselim tulenjem in rjoventjem planili iz kletek k svojim žrtvam, skušajoč, kdo bi prehitel drugega. Ječanje kristijanov, katere so trgale zverine, se je zlilo s tulenjem zverin in z radostnim klicanjem tolpe besne in razdivjane liki zveri v areni...

Ni minula ura, ko so zveri raztrgale vse kristijane, premenile jih v grudo krvavega mesa, katerega so zveri gledale in trgale druga drugi, grozno tuleč in grizeč z zobmi obilen plen. Rosolan se je dolgo boril z zvermi in do poslednjega trenutka branil svojega učitelja z lastnimi prsi... Raztrgan na smrt, ko mu je iztekala kri iz strašnih globokih ran, pokrivajočih telo njegovo, je čutil, da se mu bliža smrt, jel je zgubljati zavest... In pred njegovimi ugašajočimi očmi, se je še pokazala ta divna podoba Boga-Otroka, ležečega v plenica pod obokom jame, razsvetljene s svetlim sijajem nepozemeljske svetlobe, obdajajoče glavo Njegovo. Mati božja se je z ravno tem blagim smehljanjem sklonila k zibelki Njegovi... Angelji v svetlih oblačilih so peli ravno to prekrasno navdušeno pesem proslavljajoč Ga od konca do konca sveta... Zdelo se mu je, da ta Bog-Otrok obrača k njemu oči in steguje k njemu Svoje ročice...

— Verujem, Gospod! zašepetal je Rosolan, oslepljen s to nadzemeljsko svetlobo. Vesel sem, da trpim in umrjem v slavo Tvojo... Sprejmi mojo dušo v Svoje svetlo naročje!

In glas je zamrl na njegovih ustih, zaglušen od rjoventja divjih zverin in hrupnega kričanja razjarjenih gledalcev.

Poučni in zabavni drobiž.

Električen brzojav. Že leta 1617 je učenik Strado priporočal cifernico z abecedo in magnetično iglo, da se napravi priprava za občevanje na daljavo. Drugi učenjak Glanvill jo pa 1662 leta izrazil misel, da bode z magnetno iglo mogoče svoje misli sporočiti v Indijo in je bil že trdno prepričan, da se to kdaj izvrši. V Boileya „Dictionary“ iz 1730. leta je čitati, da bodo ljudje z magnetom sporočali svoje misli prijateljem. Tako bode mogoče s pomočjo magnetne igle sporočiti svoje misli iz Londona v Pariz. Andrej Crosse je pa 1816 prerokoval, da bode z elektriko mogoče v trenutku sporočiti svoje misli na krajni konec zemlje. Nemca Gaus in Weber sta pa leta 1833. uresničila to misel in napravila prvi električen brzojav.

Ura z nihalom je lani imela svojo dvestoletnico. Prvo misel, da se nihalo da porabiti za merjenje časa, je pred 200 leti izrekel Galileo Galilei v pismu svojemu prijatelju Vivianiju.

Londona megla je pač svetovnoznana. Preiskave so pa pokazale, da ta megla ne sestoji jedino od vodne pare, temveč tudi iz saj, ki prihajajo raznih dimnikov. Angleški prirodoznanec je po temeljitih preiskavah dokazal, da v Londonu slednji dan kaci 2000 centov saj kroži po zraku in naposled pade na tla. Pri taci razmerah se ni čuditi gostoti londonske megle, ki je včasih tako gosta, da morajo po dnevi imeti luči. Da so v Londonu pljučne bolezni jako navadne, je pač lahko umljivo.